

KATSAUKSIA

Parlamenttivaaleja Euroopassa

Marraskuussa suoritettiin Europan puolella kolmet eri parlamenttivaalit, jotka ensimmäisinä sodanjälkeisinä vaaleina olivat omiaan herättämään suurta mielenkiintoa. Nämä parlamenttivaalit suoritettiin Ranskassa, Belgiassa ja Italiassa.

Luonteenomaista näille vaaleille oli se, että ne tapahtuivat aivan toisissa merkeissä kuin edelliset vaalit. Nyt oli taistelurintamat selvät. Kysymyksessä oli joko yhteiskunnallisen vallankumouksen puolesta tai sitä vastaan. Pikkureformeilla eivät sosialistipuolueet ääniä kalastelleet. Luokkatietoisuus pantiin kokeelle.

Raivokkaana kävi porvaristo vaalitaistelua, keinoista ei välitetty. Porvarilehdistön tykit laukoivat entistä kiivaimmin lokaa sosialistipuolueiden päälle. Omien maiden sosialistipuolueet joutuivat nyt porvaristojensa parin viime vuoden ajan Venäjää vastaan tähtäämän lokavirran alaisiksi. Yhtenä virtenä kuului porvariston taholta, että jos äänestät sosialisteja, hankit maahan anarkian, kaaoksen, "kansanvalta" poljetaan maahan ja "diktatuuri" tulee tilalle — olet bolsheviki. Tällaisella porvaristo peloteli luokkatiedottomia työläisiä ja ennenkaikkea niitä pikkuporvarillisia aineksia, jotka entisissä vaaleissa olivat äänestäneet sosialisteja reformien, ym. kaipuusta.

Toiselta puolen myös sosialistipuolueiden ohjelmat olivat entistä jyrkemmät ja selvemmat, eivätkä jättäneet epäilystä siitä, että päämaalina on koko nykyisen järjestelmän kukistaminen.

Rajat olivat selvät.

Italian sosialistipuolue saavutti suuremman voiton. Italian työväestö valitsi parlamenttiin 161 sosialistia entisen 81 asemasta.

Italian sosialistipuolue osotti jälleen kuntoaan, kooten yhä uusia joukkoja punalipun alle. Italian sosialistipuolueen koko sodanaikainen esiintyminen — se kun ei ruvennut rakentamaan ja ylläpitämään mitään linnarauhaa, luokkasopua porvariston kanssa "isänmaan pelastamiseksi" — jo antaa vakuutuksen, että puolue näissä vaaleissa ei näin loistavasti suoriutunut reformipolitiikan vuoksi. Kapitalistisen tuotantojärjestelmän pikainen kukistuminen ilmeni selvästi ja peittelemättömästi puolueen tarkotusperänä. Turhaan yhdistynyt porvaristo yritti ehkäistä sosialistipuolueen voittoa keinotekoisella "bolsheviki"kauhulla. Sosialistipuolue voitti loistavasti ja vertaamalla tätä voittoa niihin olosuhteisiin, joissa vaalit suoritettiin, täytyy sanoa, että voitto oli enemmän kuin voitto — se oli yhteiskunnallisen vallankumouksen suorittamisen yksi huomattava askel.

Italian vaaleissa on vielä yhtenä huomattavana ja tärkeänä ilmiönä se, että sosialistiäänestäjiä eivät olleet ainoastaan Pohjoisen teollisuusalueen työläiset, vaan myös pienviljelijät, vuokraviljelijät ja maanviljelystyöläiset äänestivät joukkona "bolsheviki"n puolesta.

Socialistipuolueen voiton kantavuutta lisää suuresti se seikka, että puolue sai useissa kaupungeissa suuren enemmistön. Esimerkiksi Bolognassa sosialistit saivat seitsemän edustajaa kahdeksasta. Kaupungin hallinto on — ohimennen sanottuna — sosialistien kontrollin alaisena. Enemmistöjä saavutettiin myös useissa sellaisissa kaupungeissa, joissa on vielä porvarillinen kunnallishallinto. Sosialistien voiton ja sen johdosta toimeenpantujen valtavien mielenosotus-voittojuhljen johdosta on useiden kaupunkien porvarilliset kunnallishallitukset eronneet.

Näin kävi Turinissa, Savonassa, Parmassa, y. m. Porvarilehdistö kovasti ulvoo ja valittelee poliittikkojensa heikkoutta ja pelkuruutta, kihhottaen porvarivirkailijoita "pysymään paikoillaan".

Italian vaalivoitto on tavallisesta vaalivoitosta poikkeava. Se on merkki Italian porvariston lähenevästä kukistumisesta.

Italian sosialistipuolueen toimeenpaneva komitea hyväksyi seuraavan kuvaavan päätöslauselman puolueen vaalivoiton johdosta:

"Sosialistien voitto yleisissä vaaleissa merkitsee täydellistä solidarisuutta Venäjän Neuvostovallan suhteen, osoittaen Italian hallitukselle selvästi, että sen on heti tunnustettava Venäjän Neuvostotasavalta. Se on myös puolueen maksimalistisen (vasemmistoryhmän) ohjelman voitto."

Belgian työväestö osotti vaaleissa, että se sodan aikana oli oppinut yhä suuremmassa määrässä käsittämään kapitalistisen järjestelmän turmiollisuuden. Sosialistipuolue näet voitti vaaleissa 27 uutta edustajapaikkaa, omaten nyt epävirallisten tietojen mukaan 79 edustajaa.

Belgian tovereiden vaalivoitto todistaa, että Belgian työväestökin alkaa laajemmassa mittakaavassa käsittää tarvitsevansa jotakin muuta kuin "kansanvaltaisen" kuninkaan.

Ranskan vaaleja porvaristo sensijaan on oikein erikoisella melulla käyttänyt keppihevosenä "todistamaan" sosialistisen liikkeen heikkenemistä ja "laillisen ja järjestyksellisen yhteiskunnan" elinvoimaisuutta.

Kun Ranskan vaalien tulokset tulivat tunnetuiksi, huudahti riemastunut porvaristo, ei ainoastaan Ranskassa, vaan muissakin maissa, joissa kiinteästi seurattiin juuri Ranskan vaaleja, katsokaa, "bolshevismi" häviää, Ranskan sosialistit kärsivät suuren vaalitappion!

Ja niinhän se pintapuolisesti katsoen näyttääkin, mutta lähemmin tarkastaessa täytyy yhtyä Ranskan sosialistien sanoihin "vielä muutama

tällainen 'tappio' ja Ranskan porvaristo on nurin."

Vuoden 1914 vaaleissa sosialistipuolue sai 101 edustajaa parlamenttiin ja nyt vain 70 edustajaa. Mutta sosialistipuolueen äänimäärä kohosi 1,100,000:sta 1,700,000:teen, siis puolue sai 600,000 uutta kannattajaa!

Vaalitaiستelu oli Ranskassa katkeava. Porvaristo asetti yhdistyneen rintamansa sosialisteja vastaan, eri puolueet muodostelivat kokoumuksia, vaalipetokset olivat lukuisia, lokaa syydettiin sosialistipuoluetta vastaan. Täällä samoin kuin Italiassa, porvarilehdistö ylläpiti "bolsheviki" kauhua, pelottaakseen äänestäjät äänestämästä sosialisteja. Ja sittenkin äänimäärä kohosi 600,000:lla. Syyttä ei "Le Populaire" vastaa porvariston "voiton" riemuun suurilla kirjaimilla "1,700,000 bolshevikia Ranskassa!"

Mikä sitte aiheutti Ranskan sosialistien näennäisen vaalitappion? Tähän vastaavat Ranskan sosialistit, että syynä edustajamäärän laskeutumiseen äänimäärän kohoamisesta huolimatta, on se, että valtapuolue värkäsi uuden vaalijärjestelmän "suhteellisen vaalitavan" nimeen, mutta todellisuudessa siten, että se koitui valtapuolueen hyväksi, riistäen vähemmistöpuolueiden oikeuksia. Jos todella suhteellista vaalitapaa olisi käytetty, niin "Le Populaire" laskelman mukaan sosialistipuolueen olisi pitänyt saada 160 edustajaa. Porvaristo kuitenkin sai keinoittelullaan alennetuksi sen 70:een.

Vaalien tuloksien johdosta kirjoittaa Jean Longuet, puolueen yksi huomattavimmista johtomiehistä, "Le Populaire" otsakkeella "Me emme hävinneet, meiltä varastettiin", mm. seuraavaa:

"Yleinen mielipide, niiden keskuudessa, jotka eivät ole poliittisen intoilun sokaisemia, osoittaa nyt kun vaalien skandaalimaiset tulokset ovat tiedossa, yhä suuremmassa määrässä hämmästyttäjä sekä myös kiukkua ja inhoa uutta vaalijärjestelmää kohtaan..."

"Nyt ollaan tultu siihen, että (uuden vaalijärjestelmän johdosta) Pariisin alueen 114,000 sosialistilta, Elsas-Lothringin 120,000 sosialistilta, Seinen maaseutupiirin 45,000 sosialistilta — mainitsemattakaan monia muita paikkakuntia — on täydellisesti riistetty koko parlamentaarinen edustus! Ja kaikki tämä demokration, kansanvallan nimessä "diktaatturia" vastaan!"

Kirjoituksensa lopussa Longuet vielä huudahtaa:

"Toistakaamme vielä äänekkäästi: 1,700,000 äänellä, käsittäen se useita satoja tuhansia ääniä enemmän kuin vuonna 1914, parlamenttiryhmäme supistui 70:een 101:stä, siis vähentyi kolmanneksella, joten voimme sanoa:

me emme hävinneet, meiltä varastettiin."

Kun otamme huomioon, että Ranskan sosialistipuolue, samoin kuin Italian puoluekin, ei käynyt vaalitaistelua pienten yhteiskunnallisten reformien puolesta, eikä myöskään näissä vaaleissa sosialisteille ollut ääniä vätämässä n. s. kolmen vuoden laki (asevelvollisuus) kuten edellisissä vaaleissa, vaan että vaalitaistelussa esiintyi suuret yhteiskunnalliset kysymykset, joiden ratkaisu tapahtuu vain yhteiskunnallisen vallankumouksen kautta, niin todella Ranskan sosialistit voittivat! 600,000 uutta taistelija punalipun juurelle ei ole pieni voitto. Se osoittaa sosialismin voitokasta ja nopeaa eteenpäin menoa!

Kaksi vuotta työväen Venäjää

Marraskuun 7 päivänä vietti Neuvosto-Venäjä juhlapäivää. Kaksi vuotta oli työväen valta pysynyt pystyssä koko maailman sitä ahdistaa!

Vuospäivänään saattoi Venäjän työväestö todeta suoriutuneensa voittona. Kaikilla rintamilla uljas punanen armeija on pakottanut vastavallankumoukselliset joukot perääntymään.

Taantumuksellisten toivo, Venäjän "vapahtaja", "yleis-venäläisen" hallituksen itsevaltiat, amiraali Koltshak on mennyttä miestä. Punanen armeija valloitti hänen "pääkaupunkinsa" Omskin. Omskin vallottaminen oli Neuvosto-Venäjälle äärettömästä strategisesta merkityksestä moraalissa suhteessa. Sotilaallisesti se ei ole strategisesti erittäin tärkeä. Satilaallisesti tärkeä ratkaisu näyttää kuitenkin lähenevän. Se on Koltshakin armeijan perinpohjainen tuhoaminen. Koltshakin armeijan selkäuolalla ahdistavat punaiset sissijoukot. Itse armeija alkaa olla kaikin puolin rappiolla. Jopa on tapahtunut kapinayrityksiäkin tämän taantumuksellisen diktaattorin "armeijassa". Nykyinen perääntyminen on epäjärjestyksellistä. Raa'at pakkokeinotkaan eivät

enää tepsit "innostuttamaan" hänen joukkojaan. Kaikki osottaa "lopun alkua". Tosin Siperiassa on runsaasti japanilaisia joukkoja, joita epäilemättä kiirehditään Koltshakin avuksi. Mutta Siperiassa on matkat pitkät, kulku hankalaa, jota valkeuttaa kymmenkertaituttua neuvosto-vallalle suosiollinen Siperian väestö sissisodallaan, y. m. ja kaiken lisäksi epäjärjestyksessä perääntyvän armeijan järjestäminen vastustuskykyiseksi uusienkin joukkojen avulla kysyy aikaa. Ja sillä välin punanen armeija lähenee....

Denikin rintamaan vastavallankumouksellisten asettama suuri luottamus ja toivo on myöskin turhiin rauennut. Poispäin Moskova on Denikin suunta, eikä Moskovaan päin, kuten laskettiin. Se laaja rintama, jolla Denikin joutuu liikkumaan, tekee jo sinänsä mahdottomaksi hänen joukkonsa pysyvällisen menestyksen ja sen lisäksi vihamielinen väestö, kapinoita rintaman takana....

"Pietari valloitettu", älähti porvarilehdistö tässä taannoin. Eräs vastavallankumouksellinen kenraali Judenitsh, rittolaisten tukemana, oli koonnut "ar-

meijan", joka käsitti kaikenkarvalista kansainvälistä kuonaa, petettyjä itämerenmaakuntalaisia talonpoikia ja työläisiä. Judenitsh onnistui pääsemään koko lähelle Pietaria. Siitä maailman porvariston ennenaikainen riemu. Venäjän urhea työväki nousi päättävään vastarintaan. Judenitsh karkotettiin, eikä vain sitä, mutta hänen armeijansa myös tuhottiin.

Voitokkaasti on Venäjän työväki sosialistista isänmaataan puolustanut. Sotilaallisesti se on osottanut ihmeteltävää voimaa. Ja voitoksi voi sanoa myös sitä, että Neuvosto-Venäjä on kestänyt liittolaisten mitä epänbimillimmämmän saarron. Ja se todella on suurin voitto. Tosin se on saavutettu suurilla kärsimyksillä, tuskalla, tuhansilla uhreilla, puutteella, kuolemalla. Mutta sittenkin Venäjän työväki on kestänyt ja voittanut!

*

Neuvosto-Venäjän ympärillä olevat pikkukansat alkavat yhä selvemmin huomata, että "pienien kansojen itsemääräämisoikeutta" ei ole odotettavissa "kansanvaltaisten" suurvaltojen taholta, vaan ainoastaan Neuvosto-Venäjältä. Ne näkevät Neuvosto-Venäjän voimistuvan, vakiintuvan. Ryhtyvät senvuoksi vuorovaikutukseen. Neuvosto-Venäjä ja useat Itämeren maakuntien pikkuvallat alkoiivat rauhanneuvottelut joulukuun 2 päivänä. Huolimatta kan-

sainvälisen taantumuksen estelevistä vehkeilyistä, uhkauksista jne.

Yleistä suuntaa osottaa myös Englannin pääministerin Lloyd Georgan äskeinen puhe, jossa hän selitti Englannin saaneen tarpeekseen Venäjän seikkailusta ja että Englanti ei tule enää tukemaan Venäjän vastavallankumouksellisia. Vaikkakin valtiomiehet kireissä tilanteissa esittävätkin varsin "diplomaattisia" lupauksia, jotka ollaan valmiit rikkomaan minä hetkenä hyvänsä, niin sittenkin voimme painostaa pääministerin lausuntoa osotuksena Englannin joukkojen, kansan valtavan enemmistön todellisesta mielialasta.

Marraskuun loppupuolella oli jo neuvotteluja Englannin ja Neuvosto-Venäjän välillä. Tosin neuvottelut virallisesti koskivat sotavankien vaihtoa, mutta, kuten Venäjän edustaja Litvinoff huomautti, tätä kysymystä ei voinut käsitellä ilman ettei samalla neuvottelu yleisestä rauhasta.

Kaksivuotisen olemassaolonsa jälkeen voi Neuvosto-Venäjä osottaa loistavaa sotilaallista asemataan, sitkeää kestävyyttä saartotoimenpiteitten tyhjäksi tekemiseksi. Sittenkään Neuvosto-Venäjä ei vaadi maailmalta mitään muuta kuin rauhaa! Oikeutta saada rauhassa ryhtyä entistä tarmokkaammin järjestämään maan sisäisiä asioita. Uudelleen rakentamaan Venäjää sosialistisille perusteille!

Havaintoja sieltä-täältä

Nykyaikana käyttää porvaristo eriksoisella innolla "laki ja järjestyks" iskusanaa työläisiä vastaan. Erikoisesti työtaistelussa porvaristo käyttää tätä mieluisasti itse harjoittaessaan laittomuutta työläisiä vastaan. Joutuupa porvaristo joskus itsekin tunnustamaan oman laittomuutensa.

Hallituspuolueen yksi voimakkaimmista lehdistä, demokraattinen New York World" sattumalta julkaisee erään kirjeenvaihtajansa selostuksen, josta pilkistää "lain ja järjestyksen" todellinen puoli. Lehden kirjeenvaihtaja kävi West Virginian Guyanin hiilialueilla ja hän kertoo havainneensa: "Ainoana lakina on Lo-

ganin hiiliparoonien yhdistyksen tahto" — ja "laki" pannaan käytäntöön pistimien avulla, jotka ovat hiiliparoonien palkkaamien pyssyhurttien käsissä. "Ei kukaan pääse Guyanin hiilialueelle ilman kaivosten omistajien lupaa", kertoo kirjeenvaihtaja edelleen. "Ei kukaan myöskään saa olla alueella jos kaivosten omistajat huomaavat hänessä jotain "vikaa". Työriittäisuuksille annetaan vähän huomiota ja union organisaerajia ei päästetä lähettyville.

Tyypillinen kuva!

Amerikalaisen riistäjien kädet syhyvät Mexican luonnonrikkauksien ja

mexicolaisten työläisten riistämishalusta. Pitkälle oli amerikalainen riistopääoma jo ulottanutkin kyntensä Mexicoon. Mexicolaiset alkoivat kuitenkin herätä Ryhdyttiin amerikalaisen riistoa vastustavien toimenpiteisiin. Petoksilla, lahjuksilla, y. m. anastettuja luonnonrikkauksia palautettiin Mexicoon kansan haltuun. Ulkomaalaisten riistäjien riisto-oikeuksia rajotettiin tuntuvasti.

Ulkomaalaiset riistäjät raivostuivat. Heidän laittomuuksien, y. m. keinoin ryöstämänsä "omaisuudet" pitäisi heidän nyt saada takaisin. Amerikalaiset kapitalistit, joilla on suuria "etuja" valvottavanaan Meksikossa ovat alkaneet entistä kilvailman ja uhkaavamman agitatioonin sotaretken alkamiseksi Meksikoa vastaan.

Tietenkin sotaa käytäisiin "kansanvallan" ja "lain ja järjestyksen" puolesta. Miljoonia dollareita käytetään sotakiihkon lietsomiseksi. Esitetään-pä "todistukselakin" Yhdysvaltain "järjestävän käden" tarpeellisuudesta. Niinpä hirvittävinä uutisina kerrotaan, miten amerikalaisia on tapettu Mexicoissa ja murhat ovat tapahtuneet melkein rankaisematta. Siksi sota!

Sitte viime heinäkuun 31 p:n on Mexicoissa tapettu yhdeksän Amerikalaista. Samaan aikaan Yhdysvalloissa roska joukko (mob) on tappanut kolmekymmentä kuusi amerikalaista. Siitä ei puhuta mitään. Valetaan. Vieläpä saavat hyväksymisenkin osakseen, kun tapetut uselmitten ovat olleet työväen miehiä.

"Lain ja järjestyksen" huuto Mexicoon nähden palvelee samoja tarkoituksia kuin täälläkin. Yhä kärjistävämpää riistoa ja sortoa.

Indiainkin työväestö alkaa tuntea uuden ajan maininkeja päättäneen Madrasin työväen union presidentin B. P. Wadian lausunnosta. Wadia oli Indian työväestön edustajana Englannin ammattijärjestöjen kongressissa Glasgowissa joku aika sitte. Mainintusa kongressissa esitti hän Indian työväestön tervehdyksen. Eräs kirjeenvaihtaja kertoo tästä Indian työväestön ensimmäisen veljesedustajan esiintymisestä m. m. seuraavaa:

Selvällä kaikuvalla äänellä ja hyvällä englanninkielellä, hän vetosi Indian työväestön puolesta — järjestyttömän, riistetyt, köyhyyteen pakotetun, avuttoman ja tietämättömyydessään alttiina maailman skääpityövoimaksi.

Mutta minä tuon tälle uuden sunn. toverit", huudahti hän. "Indian työläiset alkavat heriitä. Madrasissa me olemme järjestäneet viisi miinota, joissa yhteensä on yli kaksikymmentätuhatta jäsentä. Minä tulin tähän suureen kongressiin Indian järjestyneen työväestön ensimmäisenä veljesedustajana."

Ja sitte hän kertoi meille yhtä ja toista Indian nykyisistä työväenoloista tosiasioita, jotka aiheuttivat inhon murinaa kautta salin. Hän kertoi Indian hallituksen vuoden 1911 tehdaslaista, jonka nojalla Indian kutomotehtaissa miehillä on kaksitoistatuntinen työpäivä, naisilla yksitoistatuntinen ja pienillä lapsilla kuusi-tuntinen. "Häpeä, häpeä!", kajahti kaikkialla kongressissa. Minä huomasin, että nyt jokainen edustaja kääntyi entistä tarkemmin puhujalavaan päin, katsoakseen silmästä silmään tätä uutta outoa ilmiötä, teollisuus-Aasiaa, mikä uhvaavana seisoi heidän keskuudessaan — vaativaisena.

"Bombayn puuvillatehtaissa, Indian tehdastyö-komissioonin vuoden 1918 raportin mukaan korkeimmin palkattu työläinen saa \$15.50 kuukaudessa". vaan päin, katsoakseen silmästä silhiljaisuutta. "Korkeimmin palkattu työläinen niinitehtaissa saa kuukaudessa \$10.00". . . Ja niin jatkuu ankarat syytökset. Sitte Wadia lyhyesti kertoi Indian suurten kaupunkien kauhistuttavista asunto-oloista, opetuksen puutteesta ja kurjista terveydelisistä olosuhteista.

"Luuletko te, ystävä!", kysyi hän, "voivanne lopettaa riiston täällä Englannissa kun samat kapitalistit riistävät meitä Indiassa?"

"Ei, ei", huudahti heti suuri joukko edustajia. "Sitte teidän on ojennettava kätenne Indian työläisille, huudahti hän. "Teidän on liityttävä yhteen koko maailman työväestön kanssa". Vastauhuudot näyttivät osoittavan, että tässä kongressissa ei vallinnut ahdas paikallishenki.

"Kun me Indiassa", jatkoi Wadia, "vaadimme isänniltämme parempaa palkkaa ja lyhyempää työpäivää, niin he vastaavat meille, etteivät he voi tehdä mitään asian auttamiseksi englantilaisien työläisten kilpailun takia. Kun te täällä Englannissa vaaditte parempia olosuhteita, niin teille puhutaan Indian kilpailun vaarasta".

"Niin sanotaankin!" "Se on totta", kuului vastaushuutoja.

”Ystävät” sanoi Wadla, ojentautuen pitkälle eteenpäin, pitkät käsivartensa ojossa, ”ne ovat samoja miehiä, jotka meille näin sanovat. Innostuksen valtaamana lopetti hän, ”Me emme koskaan voita taisteluamme, ette te täällä, enempää kuin me Intiassa, ennenkuin kapitalismi on kaikkialla kukistettu”.

Silloin tapahtui outo asia — ainoa laatuana kongressin historiassa, sa-noittin minulle. Jokainen mies ja nainen salissa — edustajat, yleisö parvekkeella, ihmiset lavalla — parlamenttikomitea, presidentti ja kaikki — vieläpä sanomalehtimiehetkin sanomalehtimiesten pöytien ääressä, nousivat yht’ aikaa pystyyn ja hurrasivat.

Tämä kaikki ei ollut pelkkää tunteenpurkausta, sen osotti seuraavana päivänä esitetyt kaksi päätöslauselmaa, joista yhdessä kehoitettiin kongressia valitsemaan erikoisen komitean tutkimaan Indian työväestön olosuhteita — tämä päätöslauselma siirrettiin parlamenttikomitean voimaantantavaksi; toisessa päätöslauselmassa tervehditään työväenjärjestöjen perustamista Intiaan ja toimeenpaneva komitea määrätään lähettämään vetoomuksen kaikille Englannin ammattijärjestöille Indian työväenliikkeen tukemiseksi rahallisesti — tähän suosituttiin yksimielisesti.

Venäjän neuvostotasavallan ”käytännöllisemmäksi” käymisestä on viime aikoina usein mainittu. Kajoamatta ukopoliittisiin ”käytännöllisyys” toimenpiteisiin, joihin on ryhdytty vallankumouksen turvaamiseksi ja voimaistuttamiseksi, mainitsemme tässä siitä erheellisestä käsityksestä, että bolshevikipuolue olisi alkanut osottaa heikkenemistä sillä ”käytännöllisyydellään”, että hallitukseen on otettu toistenkin työväenpuolueiden edustajia, kuten menshevikijä, sosialistivallankumouksellisia j.n.e.

Kun työväen hallitus muodostettiin, niin bolshevikipuolue esitti toisille sosialistiryhmille yhteistä sosialistista kokoomushallitusta. Tämän vähemmän tunnetun tosiasian esittää Trotsky kirjassaan ”Työväen Venäjän historiaa” sangan selvästi. Toiset ryhmät kuitenkin kieltäytyivät yhteistoiminnasta, suhtaantuen vihamielisesti bolshevikipuolueeseen, jopa sen kontrolloeraamaan hallitukseenkin. Nyt alkaa olla toisin. Eri sosialistipuolueiden edustajia on hallituksessa. Sen-

kötäkiä, että bolshevikipuolueen voima olisi heikentynyt ja puolue olisi siis ”peräänantanut” tärkeissä periaate- ja taktiikka kysymyksissä, saadakseen heidät mukaansa? Eri puolueiden neuvottelukokoukset ja niissä hyväksytyt useat ponnat antavat selityksen tähän. Tuoreimpana esimerkkinä on sosialistivallankumouksellisten oikeisto.

Sosialistivallankumouksellisten oikeiston yhdeksäs puoluekokous pidettiin Moskovassa heinäkuun loppupuolella. Siihen otti osaa sekä moskovalaisia että maakunta-edustajia, ollen edustajien joukossa puolueen huomattavimpia jäseniä. Kokouksessa laadittiin vetoomus sosialistivallankumouksellisen puolueen jäsenille. Tässä vetoomuksessa, jonka on allekirjoittanut, m. m. Volski, Perustuslakikonventionin jäsenten kongressin ent. presidentti, ja kulisiat sosialistivallankumoukselliset Burevoi ja Sviatizki, lausutaan m. m. seuraavaa:

”Marraskuun vallankumous työnlä meidän puolueemme pois etualalta syrjään oikealle. Siitä hetkestä lähtien bolshevikit ottivat käsiinsä vallankumouksellisen liikkeen johdon ja johtivat vallankumouksen vallankumouksellisen ohjelman toteutumisen tielle. Meidän vihamielisyytemme heidän taktiikkaansa kohtaan, samolnkuin — myötäkäämme se rebeliisest — väärä puoluehenki, ovat työntäneet puolueemme, taistelussaan bolshevikija vastaan — suunnattomasti kauemmaksi kuin mitä meidän ohjelmamme ja taktiikkamme pääperiaatteet olisivat sallineet. Kauan alkaa — tosiaan sen osottavat — on meillä ollut väärä kanta”.

Edelleen vetoomuksessa tunnustetaan, että vain bolshevikit kykenivät säilyttämään vallankumouksen tärkeimmät saavutukset, kukistamaan entisten riistävöimlien riistännän ja lopuksi lopettamaan porvariston taloudellisen ikeen. Lopuksi kehoitetaan kaikkia punasessa armeijassa olevia sosialistivallankumouksellisia taistelemaan täydellä tarmollaan taantumusta vastaan. Vastavallankumouksellisten joukossa olevia kehoitetaan kääntämään aseensa taantumuksellisia vallantavotteiljoita vastaan.

”Tuhlaajapojat” näin reilusti tunnustavat Työväen vallankumouksen alussa ottamansa erheellisen poliittikansa, muuttavat kantaansa ja niin käy yhteistoiminta bolshevikipuolueen kanssa mahdolliseksi ja Työväenhalli-

tus muodostuu yhä suuremmassa määrässä eri sosialistipuolueiden yhteisilmaukseksi. Siis tämä "käytännöllisyys" on ilmausta bolshevikipuolueen politiikan voimistumisesta, eikä päinvastoin.

Yleis-venäläinen neuvostojen kongressi kokoontui joulukuun alkupuolella. Täällä kertaa oli kongressi entistä poikkeava siinä tarkeässä suhteessa, että ensi kertaa kaikki sosialistiset suunnat olivat edustettuina tässä kongressissa mikä on Neuvosto-Venäjän korkein valtiás.

Populairen mukaan seuraavat puolueet olivat kongressissa edustettuina:

Venäjän kommunistipuolue (bolshevikit).

Ukrainan bolshevikit-kommunistipuolue.

Sosiaalidemokraatti-menshevikipuolue.

Kommunisti-vallankumouksellinen puolue.

Kansainvälinen sosialidemokraattinen "Bund" puolue.

Ukrainan "Borabhisti" puolue.

Ukrainan sosialisti-vallankumouksellinen puolue.

Sosialisti-vallankumouksellinen puolue.

"Paole Sion" puolue.

Sosialisti - vallankumouksellinen maksimalisti-liitto.

Nämä puolueet ovat viimeaikoina työskennelleet yhteisvoimin Neuvosto-Venäjän puolustamiseksi vastavallankumouksellisia vastaan. Kun tässä kongressissa ovat ne kaikki nyt edustettuna, muodostuu kongressin työ entistä merkityksellisemmäksi. Odotamme mielenkiinnolla lähempiä tietoja kongressin työstä.

Bulgarian porvaristo on joutunut paniikkiin valtaan, kertoo sähkösanomatieto. Bulgarian pääkaupungissa, Sofiassa, toimitetut kunnallisvaalit soittivat näet kuolinkelloja Bulgarian porvaristolle. Sosialisti (kommunisti) puolue sai vaalessa huomattavan enemmistön.

Sähkösanomatieto mainitsee myös työläisten päättäneen työskennellä vain kuusi tuntia päivässä. Onpa syytä paniikkiin.

Englannissa tapahtuneet parlamentin täytevaalit ovat useimmissa tapauksissa kääntyneet työläisten loista-

viksi voitoksi. Viimeksi joulukuun alussa Durham-nimisellä vaalialueella. Työläisten ehdokkaan vastaehdokkaaksi oli porvaripuolueet asettaneet yhteisen ehdokkaan ja vieläpä "unionisti-sosialistin", mutta tosin sellaisen, joka sodan aikana oli luopunut luokkataistelukannasta ja antautunut "isänmaalliseksi". Porvarienv yhteispuonnistuksista huolimatta sosialistien ehdokas voitti, saaden 12,000 äänen enemmistön.

Vaalessa oli pääkysymyksenä kaivosten kansallistuttaminen ja Venäjän saarron lopettaminen.

Kaukaisessa Japanissakin sosialistinen liike menee yhä rivakammin eteenpäin. Hallituksen sortotoimenpiteistä huolimatta ilmestyy Japanissa jo lukuisia määrää sosialistisia sanomalehtiä ja aikakauskirjoja. Äskettäin perustettiin Shakwaishugai Kenkyn (socialismin opinahjo) niminen julkaisu. Ensimmäistä numeroa painettiin 50, mutta seuraava kohosi jo 5,000:teen. Professori Kawakomi julkaisee yleisestä merkityksestä olevien yhteiskunnallisten kysymysten tutkimista koskevaa julkaisua. Useat naisia uskonnollisetkin lehdet ovat olleet pakotetut yhä laajemmin pohtimaan sosialistisia kysymyksiä lukijainsa vaatimuksesta.

Japanin sosialistien keskuudessa parhaillaan suunnitellaan Marxin teosten kääntämistä japanin-kielille. Piakkoin ilmestyyne ensimmäinen nide.

Japanin sosialistipuolue on lähettänyt tervehdys-sanoman Neuvosto-Venäjälle. Siinä sanotaan:

"Tarkkaavaisuudella seuraamme Venäjän vallankumouksen edistystä, mikä tekee sammumattoman vaikutuksen koko Japanin kansaan. Me lausumme inhomme Japanin hallituksen Siperian politiikan johdosta, joka valheiden varjossa on tähdätty vallankumouksen vapaata kehitystä vastaan, ja valltamme että me emme ole kylliksi voimakkaita torjumaan sitä vaaraa mikä teitä uhkaa meidän imperialismin hallituksemme kautta, mutta otkaa vakuutetut, että kaikesta vastarinnasta huolimatta vapauden lippu kerran kohotetaan myös Japanissakin.

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917).

Amerika on ryhtynyt "käytännöllisesti" ratkaisemaan kriittillisiä yhteis-

kunnallisia kysymyksiä. Joulun edellä lähetettiin oikein erikoislaivalla maasta pois kolmatta sataa henkilöä, joiden katsottin olevan "vaarallisia yhteiskunnalliselle järjestykselle".

Lisää karkotuksia tapahtuu. Yhteiskunnallinen rauha siis "palautetaan" käymällä käsiksi seurauksiin ja jättämällä ennalleen varsinainen syy — kapitalistinen riihostajärjestelmä.

Hiililakko on päättynyt — kompromissiin. Kuusi viikkoa kestäneen taistelun jälkeen saatiin aikaan "sovinto", oikeammin sanoen pakkosovinto, mikä sellaisenaan ei voi muodostua miksiäkään yhdistäväksi sillaksi hiilenkaivajain ja kaivospohjattain välillä.

Hiilenkaivajain lakko oli kaikilta mitasuhteiltaan suurempi kuin mikään edellisistä hiilenkaivajain lakoista. Se oli myös vaikutuksiltaan kauaskantoisin. Sen vaikutus ei rajoittunut vain omaan maahan, vaan sen ulkopuolellekin, — Canadaan ja Atlantin ja Tyynenmeren laivaliikenteeseen. Ratkaiseva oli lakon vaikutus maan sisäiseen teollisuuselämään. Se uhkasi kokonaan pysäyttää ja jo osaksi pysäytti mantereita kiitävät höyryhevot, sähköjunat ja valtameriä kyntävät höyrylaivat. Se uhkasi kirjaimellisesti halvaannuttaa ja suureksi osaksi jo halvaannutti maan teollisuuslaitokset. Se uhkasi vilulla ja nällällä koko maata — rannasta rantaan. Hiilenkaivajain lakko oli ensimmäinen loistavin näyte järjestyneen hiilenkaivaja-armeijan luokkavoimasta. Ei milloinkaan ennen tämän maan historiassa ole niin monta kaivosorjaa noussut yhtäaikaa herroja kaivosparooneja vastaan. Ei koskaan ennen ole tässä maassa ollut työtaistelua, johon niin monta työlläistä yhtäaikaa olisi ottanut osaa kuin juuri päättyneessä hiililakossa.

Ja mitä etuja voitettiin lakolla? Saatiinko alkuperäiset vaatimukset täydelleen tai edes osaksi ajettua lävitse? Ei saatu! Sopimuksen ehdot, joilla hiilenkaivajain järjestön virkallijat oikeusmahdin uhkaamana suostuivat lopettamaan lakon, olivat, niinkuin tiedetään, presidentti Wilsonin esittämät. Sopimus edellyttää, että palkkoja korotetaan 14 prosentilla ja että kaikki muut

hiilenkaivajain ja kaivosherrain väliset riidat jätetään komissionin ratkaistavaksi, jonka jäsenet presidentti Wilson itse nimittää. Vähiin supistuivat siis lakkovoitot. Tässä suhteessa eivät lakon tulokset ole ollenkaan ilahuttavat. Mutta toiselta puolen oli lakolla kumminkin tavattoman suuri agitaattorinen merkitys. Se selvemmin kuin mikään edellisistä hiilenkaivajain lakoista osoitti hiilenkaivajille heidän luokkavoimansa suuruutta. Hiililakolla ja siihen liittyvillä hallituksen estetuomioilla oli tämän maan taloudellisen työväenliikkeen vastaisiin vaihteluihin nähden mitä terveellisin vaikutus. Hiililakko niilläkin ehdoilla kun se päättyi, oli luokkataistelua kiihdyttävä, ja sen opetuksilla on kantavuutta kauas tulevaisuuteen.

Saksan Itsenäisen sosialistipuolue kongressissaan joulukuun alussa asetui virallisesti kannattamaan työväendiktatoria ja neuvostovaltaa sekä päätti liittyä kolmanteen Internationaleen, ensin yrittämällä saada kaikki Euroopan sosialistipuolueet ottamaan tämän ratkaisevan askeleen. Kongressin päätökset ovat monessa suhteessa merkitykselliset — tähän puolueeseen kuuluu m. m. Kautsky, jonka n. s. kansanvaltateoriat, puoluepäivien toimista päättäen, eivät ole ottaneet laisinkaan menestyäkseen — sekä kansallisessa että kansainvälisessä suhteessa. Senvuoksi selostamme puoluepäivien menoa tarkemmin "Säkenien" seuraavassa numerossa.

Belgian sosialistipuolueen kongressi joka kokoontui joulukuun alussa, hyväksyi 1,400 äänellä 160 vastaan päätöslauselman, jonka mukaan sosialistit ottavat osaa hallitukseen. Belgian sosialistit tulevat nyt jakamaan ministeripaikat liberaalien ja katoliikkien kanssa, jotka puolueet ovat jyrkästi taistelleet proletariaattia vastaan, eivätkä tästä taistelustaan luovu. Puolueet ovat kapitalismin tyypillisimpiä edustajia.

Belgian sosialistit saivat askettain huomattavan vaalivoiton. Nyt päätetään ottaa osaa hallitukseen porvarien kanssa! Esikoisoikeus myydään hernekastal!